No. 4, 1 NOV. 1940

De Nationaal-Socialistische Vrouw

Verschijnt om de 14 dagen. — Uitgave: NENASU, Leiden
Opstelster: A. W. te Luij, Nieuwe Schoolstraat 16a, Den Haag, Tel. 115482
Opstelraad: M. Del Baere – Prins, E. Keers – Laseur, G. E. Monsees – v. d. Veen
Administratie-adres: Postbus No. 2 — Leiden — Telefoon No. 21545

Abonnementsprijs: f 0.75 per halfjaar; f 1.50 per jaar; bij vooruitbetaling op giro 207915 t.n.v. Volk en Vaderland, Leiden (met vermelding „Vrouwenblad"). Losse nummers 6 cent. — Door storting van f 0.26 ontvangt men de nog te verschijnen nummers vóór 1 Januari 1941. — Advertenties 25 cent per regel. Korting bij contract.

KOSTBARE OOGENBLIKKEN

In het leven van ieder mensch komen kostbare oogenblikken voor. En deze oogenblikken zijn wel heel verschillend voor den een of den ander.

Er zijn vrouwen, die het als hun mooiste oogenblik van hun leven beschouwen, wanneer zij . . . den zoo lang gewenschten bontmantel van hun echtgenoot krijgen!

Anderen weer schijnen geen mooier oogenblik in hun leven te kennen, dan wanneer zij zegevierend uit het strijdperk stappen, na een ruzie te hebben gehad met de buurvrouw.

En weer anderen zijn er, die zich op een bepaald moment voor hun levenlang voldaan voelen, wanneer zij bijvoorbeeld met een nieuw ameublement haar vriendinnen de oogen kunnen uitsteken . . . !

Armzalige oogenblikken — die toch weer steeds om àndere, om méér vragen.

Hoe leeg moet het leven zijn van zulke vrouwen.

Hoe rijk daarentegen is dat van de nationaal-socialistische vrouw. Zeker, ook z i j verheugt er zich over, wanneer zij een geschenk krijgt van man of kinderen. Doch niet déze dingen zijn voor haar dè levensvraag.

De nationaal-socialistische vrouw ziet als een belangrijk oogenblik in haar leven, wanneer zij zich ziet gesteld voor een moeilijke taak en wanneer zij deze taak heeft volbracht in het belang van de gemeenschap.

En die kleine, kostbare oogenblikken, die zijn er zoo vele; dat zijn van die heele kleine oogenblikken — van een halve minuut soms.

Als ge, als jonge vrouw bijvoorbeeld, in den trein zit. Tegenover U zit een heer, ver over de zestig reeds. Helder en schrander staan zijn oogen. Wanneer ge dan opstaat en hij ziet Uw speldje, dan strekt hij den arm ten groet, een krachtig Hou-Zee geldt U. Even ontmoeten Uw beider oogen elkander; de oude en de jonge oogen. En in die oogen staat het schoonste, wat het leven biedt, te lezen: de kameraadschap. Kijk, dat is een kostbaar oogenblik in Uw leven dat ge nooit vergeet.

Overal waar gehakt wordt, vallen spaanders. Hoe dikwijls komt het niet voor, dat ge het niet eens zijt met elkander. Volgens de oud-liberale opvattingen moet ge dan net zoo lang doordrijven tot ge Uw zin hebt. Dan kunt ge tevreden zijn over Uzelf. Of daarmede nu het algemeen belang gediend wordt of niet, doet er niet toe.

Zoo niet volgens nationaal-socialistische opvattingen. Daar dient in de allereerste plaats te worden rekening gehouden met het algemeen belang. Gijzelf komt achteraan. Bij geschillen dient ge er alléén rekening mede te houden: hòe lossen wij (niet „ik") dit geschil op en hoe dienen wij de gemeenschap.

En alweer een kostbaar oogenblik in Uw leven is het, wanneer ge hem of haar krachtig de hand kunt geven, elkaar recht in de oogen blikkend en beiden wetende: wij hebben samen gezegevierd . . . maar dàn over onszèlf!

♥

Onder N.S.V.O.-sters

OPWEKKING VAN DE LANDELIJK LEIDSTER DER N.S.V.O. VOOR ONS BLAD

— Wat is er? Wat zeg je? Een blad?

— Ja, een Vrouwenblad! Fijn hè?

— Hm, ja, ik zag zooiets en zal het wel eens bij m'n buurvrouw lezen.

— Jij loopt ook niet gauw warm!

— Nu ja, eerst eens kijken wat het wordt en of er leuke dingen in staan, goede mode-snufjes, aardige verhalen of bruikbare wenken voor onze maaltijden, welke je tegenwoordig zooveel hoofdbrekens kunnen kosten.

— Ja, als je er zóó over denkt, weet ik al dat het niets voor jou is, want over het voornaamste rep je met geen woord!

— Wat bedoel je dan?

— Wel, dat het voor de nationaal-socialistische vrouw en haar, die het nationaal-socialisme nog niet kent, is. Ik meende, dat jij voor nationaal-socialiste door wilde gaan, maar nu val je me leelijk tegen.

— Hoe durf je zooiets zeggen, bovendien begrijp ik nog minder hoe je dat uit m'n woorden kunt opmaken!

— Wel, nogal eenvoudig! Weet je wat een ware nationaal-socialistische vrouw denkt, wanneer zij het eerste nummer van een eigen blad ziet verschijnen?...... Gelukkig! een belangrijke stap in de goede richting, welk een prachtig arbeidsveld, welke mogelijkheden voor het uitdragen van onze gedachten en toekomstplannen. Dáár kunnen we nu eens van gansche harte aan meewerken en anderen inschakelen, om er spoedig algeheele bekendheid aan te geven, inschrijvingen te plaatsen, losse nummers te verkoopen en dus-

danige goede medewerksters te vinden op alle gebieden, dat we in korten tijd een blad krijgen dat klinkt als een klok, geheel tot ons spreekt en ons volkomen bevredigt, omdat het mede uit onszelf, dóór onszelf tot stand kwam. Op deze wijze zal het ook ongetwijfeld de belangstelling van de vrouw buiten onze rijen wekken! Dat is, wat in korte trekken van ons, N.S.V.O.-sters verwacht wordt. Dus niet, wat brengt het mij, doch wat draag ik bij! Dat is nationaal-socialistisch!

„Algemeen belang boven eigen belang." En wanneer wij zoodoende iets tot stand brengen wat ons aller belang ten goede komt, genieten wij er zelve dan niet met des te grooter voldoening van mee?

— Ja, zóó had ik de zaak nog niet bekeken, maar ik moet eerlijk bekennen, je hebt groot gelijk. Ik ben je zelfs zeer dankbaar voor deze wijze les en ga meteen een abonnement nemen en aan den slag om er nog veel meer bij te krijgen!

Nationaal-Socialistische Vrouw
toon dan uw daadkracht,
toon uw trouw!
Ons heiligste goed is in nood;
help en bouw!

Hou-Zee
De Landelijk Leidster
der N.S.V.O.
E. KEERS—LASEUR

Zuinige doch goede voeding in oorlogstijd

De verdeeling van kaas

Nu wij zijn aangewezen op de hoeveelheid kaas, die wij per bon kunnen bekomen, is het wenschelijk om de soort kaas uit te kiezen, welke ons voor het verkregen gewicht de hoogste voedingswaarde biedt.

Daar jonge kaas, die zacht en week is, veel vocht bevat, kunnen wij beter de meer belegen soorten koopen, die weliswaar iets duurder, maar dan ook waardevoller zijn.

Kaas met het merk 20+ en 30+ is niet, zooals velen meenen, minder goed dan kaas van 40+ of volvette, maar bevat inplaats van het vet eiwitstoffen, die vooral voor het groeiende kind van groot belang zijn. Omdat ook de prijs veel lager is, is de aankoop ervan dus dubbel aan te bevelen.

Oude kaas, die moeilijk snijdt, kan worden geraspt; ook de oude korstjes en stukjes kaas dienen niet weggedaan maar geraspt of gemalen te worden. Het malen geschiedt met behulp van een amandelmolentje.

Een voordeel van het gebruik van geraspte kaas is het feit, dat ze beter „uitdeelt"!

Nationaal-Socialisme

Het begrip „Nationaal-Socialisme"

I.

„Wintertijd is de tijd van de bezinning. En daar de vrouw de kern is van het gezin kan haar inzicht van het nationaal-socialisme bepalend zijn voor den nationaal-socialistischen geest van het geheele gezin. Hoe beter de vrouw het nationaal-socialisme aanvoelt des te zuiverder zal de sfeer in haar gezin zijn.

Daarom brengen wij een reeks artikelen over het nationaal-socialisme, opdat de kameraadskes hun inzicht in ons ideaal kunnen verdiepen.

In dezen tijd, waarin het begrip „nationaal-socialisme" een ieder althans bij name bekend is en waarin wij, N.S.B.-ers, leven uit en strijden voor het beginsel, is het van groot belang, dat er een juist inzicht bestaat omtrent beteekenis en inhoud van dit begrip. Immers, hoe zuiverder men het nationaal-socialisme verstaat, des te onwrikbaarder zal de overtuiging groeien, dat dit beginsel een levensbasis is waarop een ieder, wien het ernst is met zijn taak in de volksgemeenschap, zich stellen kan.

Wat is nationaal-socialisme? Is het een nationalistisch socialisme, is het een socialistisch nationalisme of ligt er in de nevenschikking van deze twee woorden meer opgesloten dan in de samenstellende deelen afzonderlijk? Het is goed zich deze vragen voor te leggen, want nog al te veel bestaat het misverstand, dat de nadruk ligt hetzij op het nationalisme, hetzij op het socialisme, al naar de persoonlijke instelling van dengene, die het begrip interpreteert. Daarbij wordt noodzakelijk aan een deel van het geheele begrip te kort gedaan en daardoor krijgt het een engere beteekenis dan het in werkelijkheid heeft.

Nationaal-socialisme is een twee-eenheid; nationalisme zonder socialisme sterft zijn eigen dood omdat niemand op den duur zijn land in volle overgave kan liefhebben, indien dit land hem geen mogelijkheden tot levensontplooiing biedt. Anderzijds kan alleen toepassing van het socialisme geen liefde tot het vaderland geven, tenzij een zuiver materialistisch ingestelde liefde, die gekarakteriseerd kan worden met het spreekwoord: „Waar het mij goed gaat, daar is mijn vaderland".

Een volk, dat tezamen leeft in een bepaalde ruimte, die de zijne is geworden door den arbeid en het gemeenschappelijk lot van geslacht tot geslacht, kan alleen in die ruimte gelukkig zijn, indien het gemeenschappelijk vaderland allen gelegenheid geeft zich binnen de gemeenschappelijke levensruimte volledig te ontplooien tot volwaardige volksgenooten.

Men kan niet zonder schade aan het beginsel te doen, den nadruk op een van de beide samenstellende deelen van het begrip leggen. Zou men alleen den nadruk leggen op het nationalisme, dan beschouwt men als het ware de volksgemeenschap als ondergeschikt aan het vaderland; omgekeerd zou bij een benadrukking van het socialisme het vaderland ondergeschikt zijn aan het volk. Daardoor verwringt men een gelijkwaardigheid, n.l. die van volk en vaderland tot een onderschikking van een van beiden aan het andere. Dit is tegennatuurlijk, het moet dus noodzakelijk tot teleurstelling leiden.

Het nationaal-socialisme als onverbrekelijke twee-eenheid vindt zijn grond juist in deze gelijkwaardigheid, die een gegevenheid Gods is. Daarom ook kan het nationaal-socialisme nooit anti-christelijk zijn.

Daarop zullen wij in ons tweede opstel nog terugkomen.

„Zelfzucht" komt in het woordenboek der nationaal-socialistische vrouw niet voor.

GODSVERTROUWEN

De eerste bron van ons nationaal-socialistisch program is: „Ons Godsvertrouwen". Wij willen hierbij even stil staan. Let op het woord Gods-vertrouwen". Dit laatste gedeelte treft ons. Waar ter wereld vindt men een program dat begint met als eerste punt het Godsvertrouwen. Het klinkt zoo vertrouwd en zoo warm. Men voelt zich al dadelijk als het ware opgenomen in een sfeer van innige saamgebondenheid met den Allerhoogste. Hoe goed is dit woord gevonden. Welk een kracht gaat hiervan uit.

Het Godsvertrouwen spreekt vooral tot ons, vrouwen. Wij voelen het nationaal-socialisme als 'n vernieuwenden geest. Het Goddelijk voorbeeld staat als een brandende fakkel aan den duisteren hemel en wenkt! Wij zien er naar op en volgen het; geven gehoor aan die wetten, welke buiten ons om, in ons zijn gelegd en die regeeren òndanks ons.

Soms staan wij even onwennig en toch: wij gaan verder. En zoo voort schrijdende springt er iets in ons open, gelijk de bloemknop die uitkomt. Eerst springt de eerste teere knop open, dan twee, drie, nog meer en uiteindelijk daar straalt de geheele bloem in al haar pracht en praal. Zij heeft haar taak volbracht en is tevreden en gelukkig. Zoo ook ons hart. Het vertrouwen omringt het elke seconde van ons leven. Nooit is het alleen. Het heeft ontdekt waarheen het moet gaan. Het heeft de stem van den Meester verstaan.

Wat zou het nationaal-socialisme zijn zònder Godsvertrouwen? Het is de alstuwende kracht, die ons met opgerichten hoofde steeds doet vooruit gaan, ondanks ale tegenwerking en moeilijkheden.

Daarom zijn wij, nationaal - socialisten, zoo dankbaar voor dit eerste punt in ons program, omdat wij weten, dat wij veilig en geborgen zijn in die Bron, die laaft zonder ophouden.

„De Weerklank"

Een nieuw orgaan der Afdeeling Perszaken van het Hoofdkwartier.

Ter nadere informatie van alle diensten en alle functionarissen der N.S.B., zal de afdeeling Perszaken van het Hoofdkwartier der N.S.B., gevestigd Zeestraat 76, 's-Gravenhage, overgaan tot de uitgifte van een periodiek overzicht der belangrijke pers-uitingen, die voor onze Beweging en haar talrijke diensten van gewicht zijn en woordelijk zullen worden weergegeven. Een kort overzicht zal een beeld geven van het voor de N.S.B. van gewicht zijnde deel van den inhoud dier bladen.

Ook voor de vrouwelijke functionarissen zal deze uitgave van groot belang zijn.

Voor het abonnement op „De Weerklank", dat voorloopig tweemaal per maand zal verschijnen, doch spoedig zal worden omgezet in een wekelijksche uitgave, zal het bescheiden bedrag van f 0.75 per drie maanden verschuldigd zijn, welk kan worden voldaan door storting of overschrijving op gironummer 318501 t.n.v. N.S.B. Afd. Persdienst en Documentatie, Den Haag.

Onze nationale trots, daartoe behooren onze polders, onze weiden, ons vee. Waar ter wereld is een bodem, vetter dan die der lage landen, waar een veestapel, rijker en sterker dan die onzer blaarkoppen, zwart- en roodbonten, waar een landschap ook, met ruimeren horizon?

Nòg is de staltijd niet daar. Wel zijn de dagen guur en de nachten koud geworden, wel moet een stevig dek beschutting bieden, maar de boer, hij weet het: zoo lang het eenigszins kan, moet het vee in de weide aan den kost komen: het krachtvoer is schaarsch, met het hooi zal zuinig moeten worden omgegaan.

Daarom, stedeling, als ge uittrekt in den herfst naar het land en ge bewondert Holland's rijkdom, bedenkt dan, dat dit is de wereld van den boer, de wereld van hem, wiens heilige taak het is u te voeden, dat hij het is, die vormt de oerbron der steden, zonder den noesten arbeid, de volharding en het vertrouwen in zijn Schepper, zouden de stedelingen niets zijn. Het is in de wereld van den boer, dat de zin der geheele volkshuishouding ligt besloten, een zin, die tevens inhoud van het arbeidersleven in den nationaal-socialistischen staat zal zijn.

Leert, bij een wandeling in den polder, uw kinderen eerbied te hebben voor den arbeid van den boer.

(Foto archief H.N.D.)

Aan de „buitenstaanders"

In den trein — een plaats bij uitstek om zijn gal uit te spuwen over alles wat niet naar wensch der menschen gaat — zit naast mij een flinke, stevige, jonge man, althans naar uiterlijk. Tegenover dezen een oudere man, die — van zijn werk komende — moe in een hoekje zit. De jonge man zit maar aldoor te praten en uit beleefdheid antwoordt de ander hem af en toe, hoewel men het hem kan aanzien, dat hij liever met rust gelaten wordt.

— Ik vind het schandalig — zegt de jonge man — altijd zijn de treinen te laat. Een half uur lang heb ik op dat tochtige perron gestaan. Zitten kun je er niet . . . hebt U die banken gezien? Vol stof, kunnen ze die niet eens schoon maken? Je kunt er niet op zitten met een lichte jas. Nu ben ik weer een boel van m'n kostbaren tijd kwijt. Ze beslissen maar over je tijd, maar hetzelfde tarief moet je betalen. Ik wou, dat de rommel maar gauw was afgeloopen. Ik vind er niks an . . . En die beroerde verduistering, en beroerd licht is er hier ook, vindt U ook niet, dat het maar gauw moest afgeloopen zijn?..

De man aan de overzijde knikt, hij heeft misschien niet eens gehoord wat de ander heeft gezegd.

Ik zie aan mijn geestesoog lange colonnes soldaten voorbij trekken. Hun blik gevestigd op één doel: Europa bevrijden van de tyrannie der verwordenheid. Ontberingen, koude nachten, wind en regen, zij trotseeren dit al, zij brengen hun offers.

Eigenlijk heb ik medelijden met zooveel kleinheid van dezen jongen man naast mij; die zijn krachten alleen te verspillen weet met klaagliederen.

Eigenlijk heb ik medelijden met alle buitenstaanders, die weliswaar leven in dezen grootschen tijd van bevrijding der Germaansche volkeren, doch die langs den kant staan en liefst nog tegen den stroom op probeeren te loopen, waar zij toch uiteindelijk door eigen schuld onder den voet worden geloopen . . .

MET DE KRANT OP STRAAT

Een N.S.V.O.-ster vertelt van haar colportage-ervaringen

Iederen Vrijdag- en Zaterdagmiddag kunt ge op een druk punt in het centrum van Den Haag een frisch, ècht Hollandsch meiske, met altijd vroolijk lachende helder blauwe oogen, zien staan „met de krant" — met „Volk en Vaderland".

Het is een der vele getrouwen, de colporteurs in onze Beweging, die de Leider als zijn beste vrienden beschouwt.

Dat de straatverkoop wel een van de lastigste, soms moeilijkste opgaven is, welke de nationaal-socialist heeft te volbrengen, dat weten het best onze kameraden en kameraadskes, die zèlf met de krant staan. Wat al valt er te verduren van een dom, stompzinnig geslagen publiek dat langs de straten rent, zonder doel, zonder rechten weg vóór zich, zonder hoop op de nieuwe toekomst. Het is niet eens aan dat publiek te wijten, dat het zich soms zoo laat gaan — ja, in de liederlijkste scheldpartijen vervalt tegenover de colporteurs van „die vervloekte N.S.B. (Om nog niet eens de niet voor herhaling geschikte „benamingen te bezigen.) Want zijn het niet de thans gevluchte „volksvoorlichters", die dit al op hun geweten hebben?

Wij hebben eens het blonde kameraadske, een jong meisje nog, gevraagd ons iets te vertellen van haar „straat-ervaringen" en laten haar hier aan het woord:

Het hoogtepunt van de week, de Zaterdagmiddag, is weer aangebroken en ik sta met mijn Vova's op mijn vaste standplaats midden in de stad. Het weer is druilerig, zoodat ik voor een slechten verkoop vrees.

Naast me staat — als altijd — de „beroeps"-krantenman, die met verheffing van stem de verschillende dagbladen bij de voorbijschuivende, deels winkelende menschenmassa aanprijst.

Ik kom wat op dreef als een welgemoed oud heertje op mij afkomt; niet, zooals ik verwachtte, om een Vova te koopen, doch om mij een gulden in de hand te stoppen „voor het goede doel"!

De middag begint dus tòch wel goed!

Ik bestudeer de voorbijtrekkende menigte en meer in het bijzonder de Nederlandsche vrouwen. Er loopen er maar weinig, als je tenminste niet de gemaskerde wezens, die — beïnvloed door volksvreemde „cultuur" — zich met allerlei mogelijke en onmogelijke „schoonheids"-middelen hadden opgedoft, óók Nederlandsche vrouwen wilt noemen. Een Nederlandsche vrouw, zooals wij, nationaal-socialisten, haar gaarne zien: ongekunsteld, frisch en opgewekt, het hoofd fier omhoog.

Na den gulden-klant is er een tijdje niets. Tot opeens:

— Kijk, daar staat die meid weer, wijst een „volksgenoot" op me.

— Há, há, háaa! krijscht een andere „volksgenoot".

Een „dame" staat plotseling voor me stil, blijft me een minuutlang van top tot teen opnemen. Ik volg haar voorbeeld. Dan loopt ze weg, draait zich weer om en stoot een bijzonder onsmakelijk geluid uit, dat ik hier maar niet nader zal omschrijven. De arme, weet zij dan niet, hoe zij zichzelf hierdoor vernedert?

Inmiddels zijn er een paar klanten geweest; zoowel „vaste afnemers" als welwillende lieden, die zeer genadig vragen „hoe duur dat krantje is". Deze laatsten bedien ik bijzonder graag.

Plotseling ontdek ik aan den overkant een rivaal; een nationaal-Fronter, piepjong kereltje nog, parmantig met „zijn" krant voor zich uit. Hij heeft ditmaal waarlijk eens geluk en verkoopt een krant, iets wat ik nog nooit gezien heb de vorige weken.

Mijn collega, de krantenman-van-beroep — met wien ik al goede maatjes ben, want zeer collegiaal wisselen wij ons geld bij elkaar — doet intusschen goede zaken. Leden van de Duitsche Weermacht koopen de „Deutsche Zeitung" bij hem.

Er komt een buitje en even glimt een haast verlaten straat me tegen. De schuifelende massa schuilt even; ook ik trek me bescheiden even terug onder een neergelaten zonnescherm, dat alle herfstvlagen trotseert en zich niet van zijn plaats laat verdringen.

Doch ook dit buitje is weldra uitgebuit en de verkoop begint weer wat te vlotten, ondanks mijn sombere voorgevoelens. Ook Duitsche soldaten willen — zoo goed en zoo kwaad als het kan — eens lezen wat wij, Nederlandsche nationaal-socialisten, ervan denken.

Weer even een rustpoos en dan:

— Kousen stoppen, kousen stoppen! raadde plotseling een opgewonden voorbijgangster me gillend aan.

Ik knik haar vriendelijk toe met de woorden:

— Daar ben ik al klaar mee!

Toch vind ik, dat zij me — zonder dat zelf te willen — een goeden dienst bewees, door mij nog een paar „knollen" in herinnering te brengen, welke thuis op me liggen te wachten.

Ik word getroffen door een Nederlandschen soldaat, die herstellende van een verwonding op twee stokken steunende op me toe komt

de hand stopt.

Dan komt — wèlk een tegenstelling met dezen laatsten klant — een dame aanloopen met kennelijk volksvreemd uiterlijk. Ik bereid me al voor op eenige schimpscheuten, ja zelfs „spuwdemonstraties", welke heusch niet tot een zeldzaamheid behooren. Doch neen, mij moet zij niet hebben en loopt recht op mijn collega af, dien zij op luiden uitdagenden toon vraagt: — Verkoopt u de Unie?

Mijn collega antwoordt ontkennend. Zoogenaamd teleurgesteld, doch triomfantelijk naar mij omkijkend, waggelt zij verder.

Dan slaat de klok en is mijn taak van dezen middag afgeloopen.

Ik heb alweer een beetje kennis opgedaan van onze „volkstypen"!

Als dit meiske naar huis gaat, zal zij voldaan kunnen zijn over haar „vrijen" Zaterdagmiddag.

Het besef, dat zij haar steentje bijdroeg voor onzen grootschen strijd om een vrije, herboren Nederlandsche volksgemeenschap, zal voor haar de belooning zijn.

En al het schelden en sarren, ja zelfs spuwen.. is het niet iets waar de nationaal-socialist overheen stapt, het hoofd omhoog, den blik vooruit, en dat tenslotte door gebrek aan opbouwenden geest zichzelf vernietigt?!

N.S.V.O.-nieuws

N.S.V.O.-JONGEREN — HAARLEM

Op 16 October j.l. had de oprichting plaats van de jongerenafdeeling van district 14 der N.S.V.O. Ondanks de duisternis hadden vele kameraadskes gehoor gegeven aan dezen oproep.

De districtsleidster, kam.ske De Gelder—Snijders, opende de bijeenkomst en zette uiteen waarom het van belang is, dat er een jongerenafdeeling bestaat. Wanneer een stormster 18 jaar is en zij gaat van den Jeugdstorm over naar de N.S.V.O., is zij nog niet bij de ouderen op haar plaats; dan staan de jongeren klaar om haar op te vangen. Dit geldt ook voor meisjes, die niet in den Jeugdstorm waren.

Tot nog toe is het werk in de N.S.V.O. veelal door de ouderen gedaan en al zullen deze daarmede blijven doorgaan, de jongeren zijn toch het geslacht, waarvoor zij dat doen en daarom moeten de jongeren zich daarvan bewust worden en zelf ook een deel van den arbeid op zich nemen. Ouderen en jongeren kunnen juist zoo goed samenwerken in de Beweging, omdat de geest van allen jong en frisch is en gericht op de toekomst.

Uit naam van het district bood de districtsleidster den jongeren dat deel van het N.S.V.O.-huis aan, waar de vrouwenorganisatie begon en uitgroeide, zoodat zij naar het ruimere voorhuis kon verhuizen. Het jongeren-tehuis ligt achter in den tuin en kan door de jongeren geheel worden ingericht zooals zij dat zelf willen. Dit geschenk werd natuurlijk zeer dankbaar aanvaard!

Tenslotte werd de leidster van de nieuwe afdeeling geïnstalleerd. De districtsleidster verwacht niet anders van de jongeren, dat zij haar leidster zullen steunen met ijver, trouw, plichtsbesef en verantwoordelijkheidsgevoel.

Een der belangrijkste taken voor de jongeren ligt in het werk voor de sociale zorg besloten.

De jongeren zullen daar, waar de vrouw des huizes door ziekte of bevalling dringend om hulp verlegen zit en deze niet kan betalen, als „noodhulp" bijspringen en dan natuurlijk geheel belangeloos.

Dan zullen zij den moeders, die door kleine kinderen moeilijk van huis wegkunnen voor vergadering e.d., dit mogelijk maken door op de kinderen te gaan passen.

Zoo worden onze jongeren vertrouwd gemaakt met den arbeid in het belang der gemeenschap.

Wij wenschen het district Haarlem van harte geluk met zulk een vooruitgang in het mooie werk!

Ds. REESER SPREEKT TE UTRECHT

Op 8 October j.l. sprak Ds. E. Reeser, een spreker, die voor de N.S.V.O. geen onbekende is, voor de afd. Utrecht, waar hij de beteekenis van de N.S.V.O.-spreuk „Het hartvuur heilig, het haardvuur veilig" heeft uitgelegd.

Spreker vermaande den N.S.V.O.-sters te trachten hiernaar te leven en niet te praten, zooals voorheen de democratische vrouwenclubs deden, maar te spreken van hart tot hart, zooals het een nationaal-socialistische vrouw betaamt.

Ieder hart heeft dus ook het hartvuur, laat dus uw hartvuur zacht en liefdevol uitstralen tegenover uw naaste, hem verwarmend en verkwikkend.

Nu spreekt onze spreuk ook over het haardvuur. De ongehuwde vrouwen moeten niet schrikken en denken: dus de N.S.V.O. is er alleen voor de getrouwden. O, neen, want al hebben zij ook geen eigen haard, toch leeft ook in hen de moederlijke liefde.

De nationaal-socialistische vrouw loopt juist in dezen tijd rechtop, fier en vrij, steeds uitziende naar de toekomst, die na dezen moeilijken tijd zuiver en klaar voor haar ligt.

Zooals in oorlogstijd de verkenners, zoo verkent zij ook nu, juist in dezen tijd, haar terrein, om zich straks met verdubbelden moed en ijver te werpen op de taak, die dan voor haar is uitgestippeld en die thans nog in vele gevallen in voorbereiding is.

Moeders geeft Uw kinderen geen....

Wij komen hier niet met de leuze der pacifisten: „Moeders, geeft uw kinderen geen oorlogsspeelgoed". Waar wij het hier over willen hebben is van geheel anderen aard. Meer muzikaal, al brengt het evengoed lawaai voort. Wij hebben hier n.l. gramofoonplaten op het oog. En wel platen van een speciaal soort: „hot-jazz-super-swing" en wat-dies-meer-zij-nummers.

Nu is het weer niet zoo, dat die nationaal-socialisten „weer eens wat hebben", want het is niet onze bedoeling, om op alle slakken zout te leggen; ja, wij willen nog verder gaan en de slakken zorgvuldig scheiden van de minder-weekdieren, of in-het-geheel-geen-weekdieren. Wij dienen evenwel uitdrukkelijk vast te stellen: er is een soort muziek, die onder den naam „jazz" onze cultuur binnendrong. Oorspronkelijk wil het begrip „jazz" zeggen, het weven van een melodie om de geschreven compositie heen, door den individueelen vertolker. Het maken van correlatieven, synoniemen, paraphrases om het oorspronkelijke. In werkelijkheid is dit verschijnsel als zoodanig niet vreemd aan onze muziekcultuur, zooals b.v. het zingen van coleratuur wel duidelijk aantoont.

Dat wij jazz-muziek volksvreemd noemen, ligt dus niet zoozeer in het soort van de muziek, als wel in de wijze van uitvoeren. Deze is absoluut vreemd aan ons volkswezen. De aangewezen uitvoerders hiervoor zijn de negers, waar de stijl als zoodanig vandaan komt, evenals de instrumentatie identiek is aan de oorspronkelijke primitieve instrumenten van het orkest, waarin de zgn. rythme-instrumenten den boventoon voerden. Uiteraard kenmerkt deze muziek zich dus door haar streng doorgevoerd rythme, steeds in dezelfde maat gehouden.

Jazz is dus kennelijk volksvreemd. Wanneer dit voldoende tot ons doordringt, moet ons ook voor oogen staan, dat het niet toelaatbaar is, dat deze in onze cultuur wordt opgenomen, vooral niet in die mate als dat thans het geval is. Wel kunnen wij de muziek der negers waardeeren *als zoodanig*. Niemand zal willen ontkennen, dat b.v. Paul Robson, de bekende vertolker van negerzangen, een talent is, zooals er maar weinig zijn. Het is ook met de jazz weer het geval, dat zij dienstbaar is gemaakt aan den wansmaak van een vervlakt publiek en aan joden-exploitatie.

Dat het ook anders kan, bewijst

b.v. de Duitsche componist Peter Kreuder, die ook een eigen orkest heeft, dat naast Europeesche ook zeer zuiver doorvoeld het jazz-element kan brengen, op een beschaafde, naar smaak op prijs te stellen wijze.

Daar, waar de jazz tot zuiver dansmuziek verworden is, toont zij ons haar verderfelijkste zijde. Met dit verschijnsel is in de groote steden de „dancing" ontstaan, welker invloed tot een volkspest is uitgegroeid, zooals alles verwordt, wat in handen van joden komt. Speciaal het vermaak is door hen tot een vak geworden, dat zijn verweeking verwekkende bacillen onder onze jeugd verspreidt.

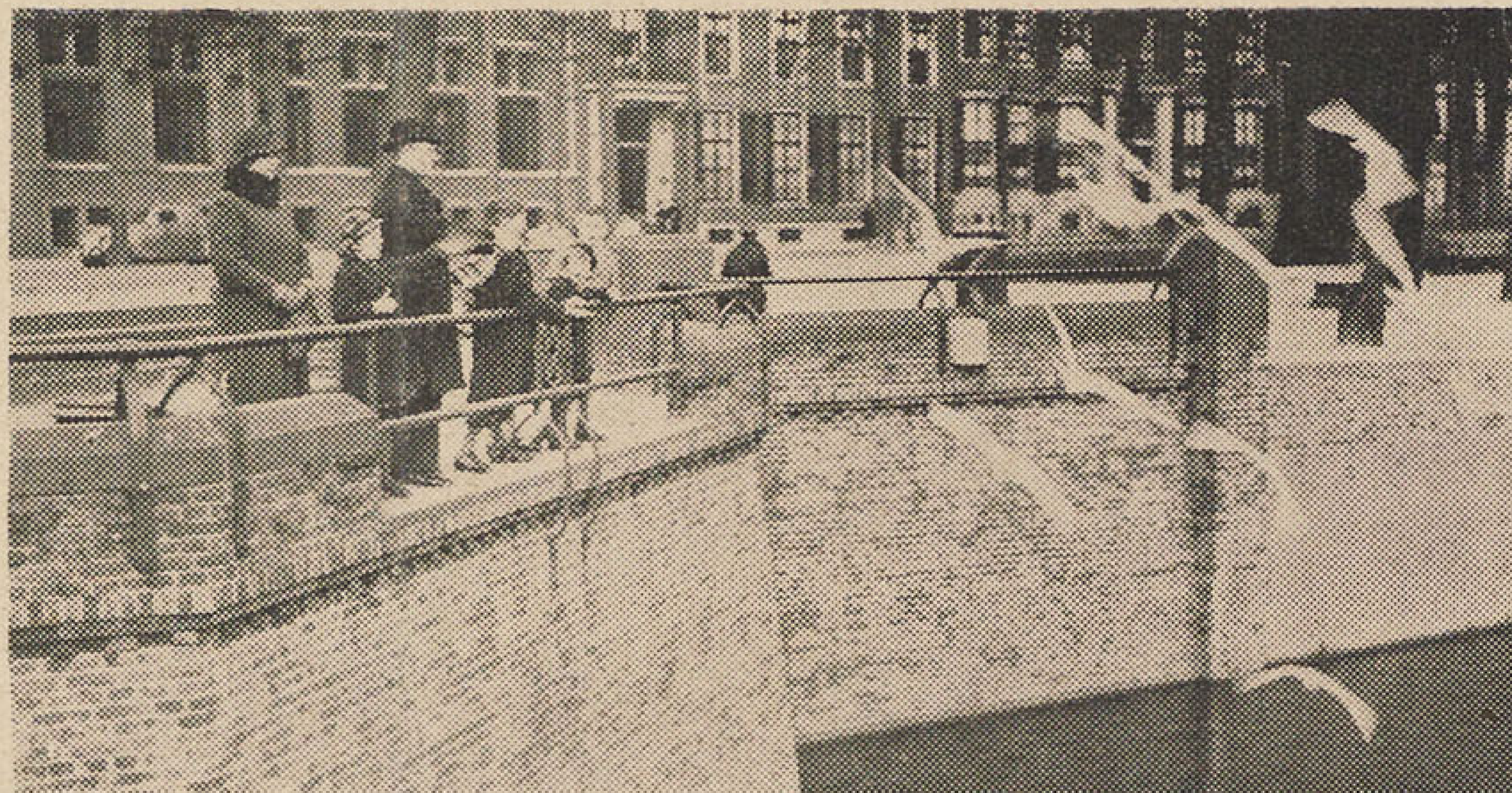
Daarom, ouders, kiest met zorg de gramofoonplaten, die ge Uw kinderen met St.-Nicolaasfeest, Kerstfeest of verjaardag ten geschenke geeft.

Daar zijn zoovele mooie gramofoonplaten. Mooie liederen, pianosoli, symphonie-orkesten (dit dan voor de oudere kinderen, die al wat vertrouwd zijn geraakt met de zwaardere muziek); en willen zij vroolijke platen: er is genoeg frissche, opgewekte muziek (vooral in Duitschland maakt men zeer goede opnamen van goede amusementsorkesten), en daar zijn de frissche soldatenliederen en vooral niet te vergeten...... onze eigen strijdliederen!

En als Uw kinderen eens iets „buitenlandsch" willen hebben: ook daarin bestaat een ruime keuze. Mooie tango's, Hawaiian-platen, onze eigen krontjong-liederen, Russische volksmuziek, de keus is zóó groot.

Laat Uw kinderen zooveel mogelijk genieten van muziek, maar dan van muziek, die niet hun cultureel gevoel bederft.

(Foto archief H.N.D.)

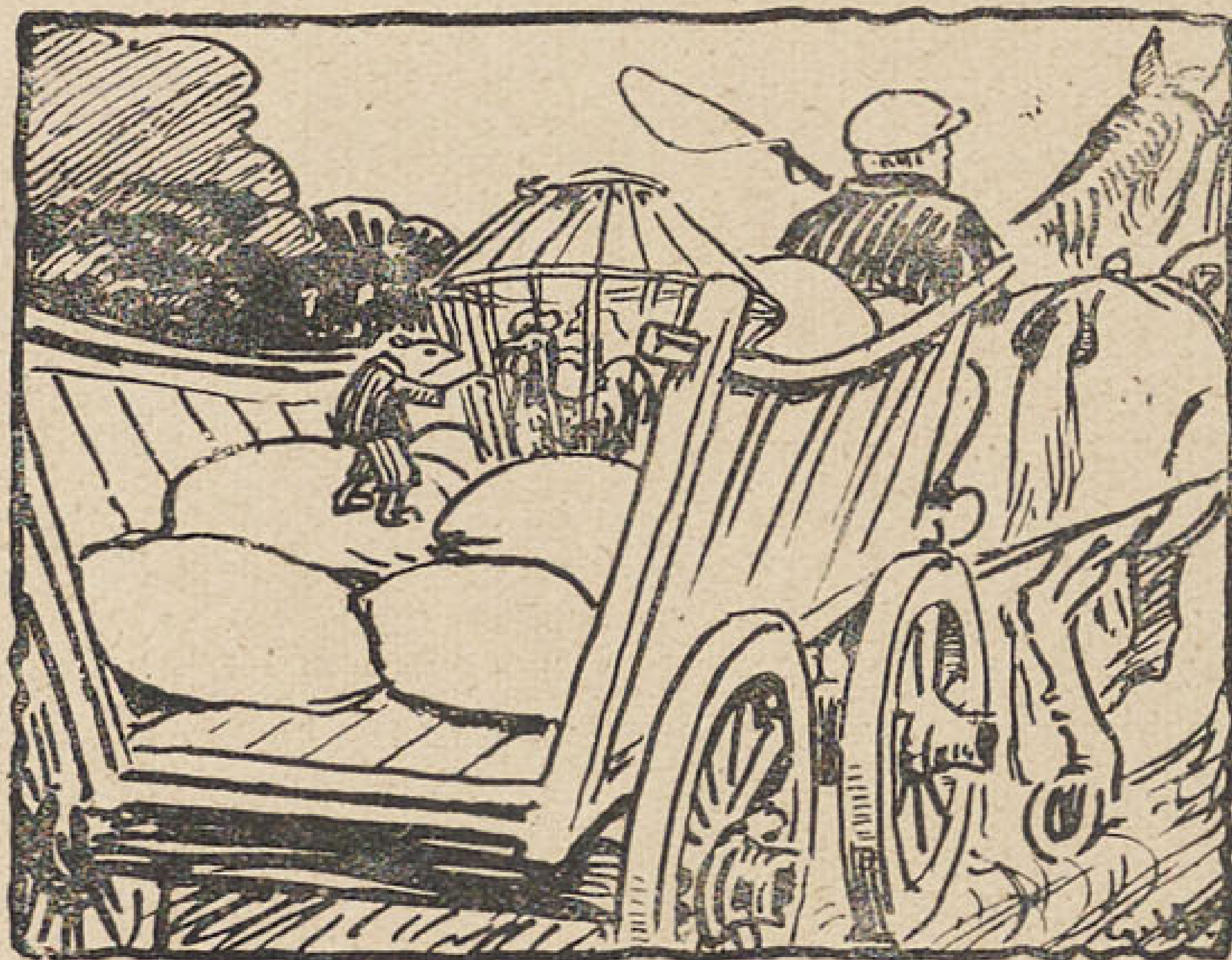

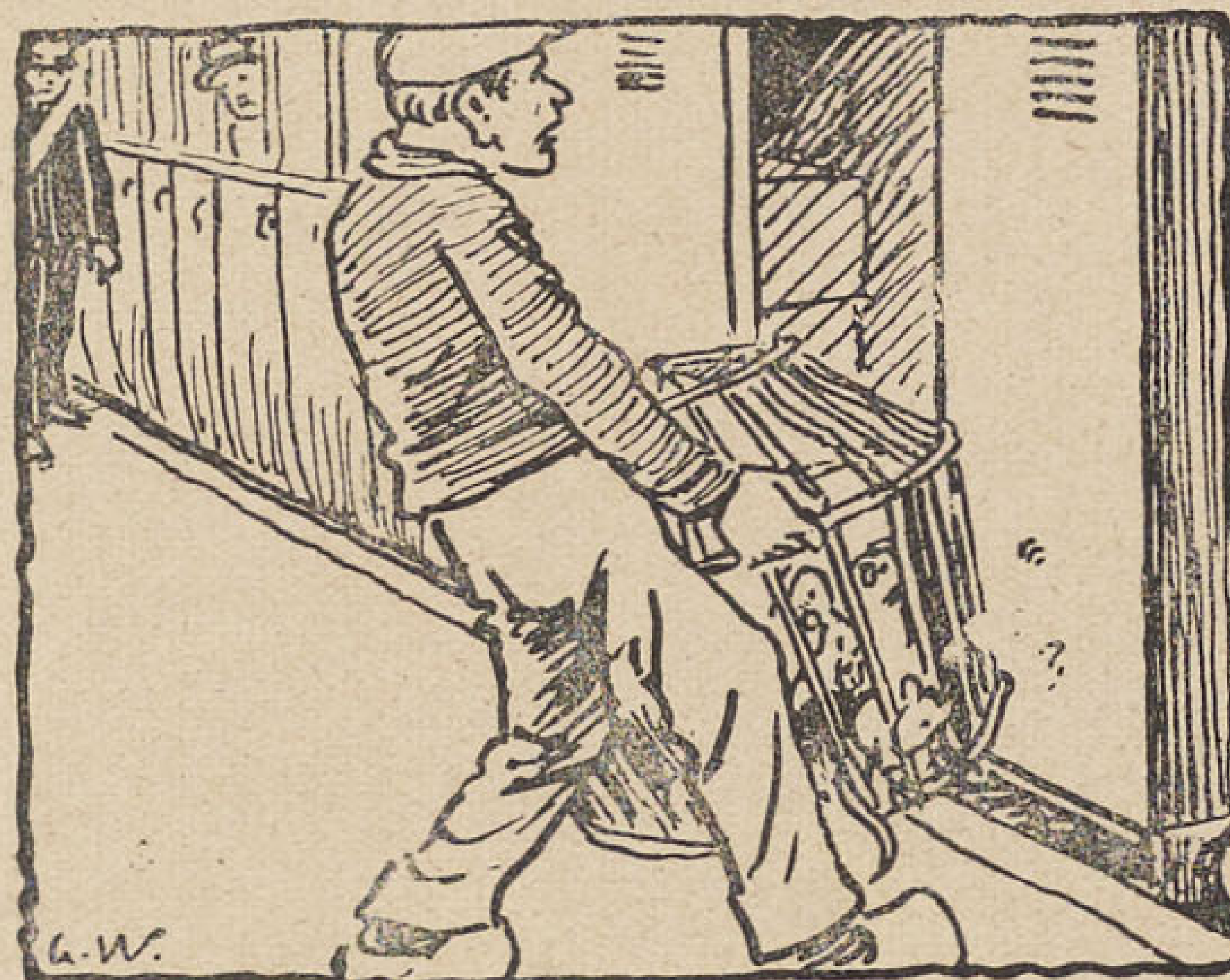
AAN DEN VIJVERBERG TE DEN HAAG.

De meeuwen — inluiders van den winter aan de kusten — komen weer hun voedsel zoeken in de kustplaatsen. Dit jaar zullen zij het bij den stedeling zeer schraal vinden. Gooit vooral nooit één korstje brood weg. De heele vogelwereld gaat een harden winter tegemoet!

VOOR DE KLEINEN

MOL ZWARTPELS EN RAT KNAAGTAND

11. Toen ging het weer verder. Heel in de verte floot de trein. „We halen hem nooit," riep Knaagtand, „en dat komt, omdat je zoo geteut hebt Mol."

Maar het viel mee. Achter hen aan kwam een boerenwagen, vol beladen met zakken graan en met een mand met kippen. Die moesten ook met den trein mee. Vlug sprongen Mol en Rat achter op den wagen en Rat verborg zich onder het stroo in de kippenmand.

„Jullie gaan toch naar de stad?" vroeg de voorzichtige Mol aan den haan, omdat Mol niet graag zou willen, dat zijn vriend in een verkeerden trein stapte.

12. „Ja zeker," antwoordde de haan beleefd, „tenminste, dat zijn onze plannen."

Bij het station werden de mand en de zakken vlug in de bagagewagen geladen en het ging zoo snel, dat Knaagtand niet eens afscheid kon nemen van Zwartpels. Trouwens, dat zou ook moeilijk gegaan zijn, want de Mol had zich al in een der zakken graan gegraven en toen de Rat, na het vertrek van den trein door de geopende deur naar buiten zat te turen, werd hij onverwacht op zijn schouder getikt.

Wij spraken Mevrouw Renner

DE LANDELIJK LEIDSTER VAN DE N.S. FRAUENSCHAFT, LANDESGRUPPE HOLLAND VERTELT VAN HAAR ARBEID.

II

Wij vervolgen in dit nummer ons verslag van een onderhoud dat wij hadden met de landelijk leidster der Duitsche vrouwenorganisatie.

Inmiddels zit Frau Renner weer tegenover ons en als wij van louter verbazing zwijgen vraagt zij vriendelijk:

— U kunt ons toch wel goed volgen? Als het te vlug gaat, zoodat u geen aanteekeningen maken kunt, zegt u het dan gerust.

Wij verzekeren, dat wij het heel goed volgen kunnen, maar dat wij van verbazing en bewondering voor datgene, wat in zoo korten tijd is opgebouwd, haast met stomheid geslagen zijn. Want het is ongelooflijk, dat zulk een groot werk in slechts 7 jaar mogelijk is geworden.

— Och weet u, zegt dan mevrouw Renner, ten eerste is dat mogelijk door den geest van het nationaal-socialisme, die ook ons, Duitsche vrouwen, bezielt en die ons dit werk heeft doen opbouwen, zonder dat het ons eenig voordeel opleverde; alles werd vrijwillig en zonder geldelijke belooning gedaan.

— Juist zooals bij ons in de Beweging en later in onze Vrouwenorganisatie, merken wij op; ook wij kennen in de Beweging slechts zeer weinig betaalde krachten, die nu eenmaal onontbeerlijk waren en zich uitsluitend en alleen aan dit werk moesten geven; alles wordt uit liefde voor de Beweging in vrijen tijd gedaan. Maar, mevrouw, om op ons onderwerp terug te komen: eigenlijk hebt u al een heel groot deel van onze vragen beantwoord door uw aaneengesloten betoog over de organisatie en haar werk.

— Ja, maar daar zijn toch zeker nog wel vragen over gebleven, die ik niet heb beantwoord?

— Wel, wij zouden graag weten, wat eigenlijk het werk „Mutter und Kind" is en welke taak daarbij de Frauenschaft heeft.

— Het werk „Mutter und Kind" is eigenlijk een taak, die in hoofdzaak wordt verricht door de N.S. Volkswohlfahrt. De nationaal-socialistische staat ziet het als zijn eerste taak niet alleen genezend op te treden op het gebied van verzorging der volksgezondheid, maar stelt zich tot taak de ziekten te voorkomen. Daartoe heeft de Volkswohlfahrt de taak de sociaal-gezonde familie raad te geven en bij te staan; en daarbij wordt dan de Frauenschaft vanzelf ingeschakeld, zoodra het gaat om de zorg voor moeder en kind. Wij zien in de moeder, zooals gezegd, in alle opzichten de kern van het gezin en het kind is voor ons van zeer groote waarde als toekomstig drager van de volksgemeenschap. Daarom zien wij het als een zeer belangrijk deel van ons werk er voor te zorgen, dat moeder en kind op alle manieren worden geholpen en beschermd.

(Foto-archief H.N.D.)

De vorming in nationaal-socialistischen zin neemt in het leven van de Duitsche vrouw een belangrijke plaats in.

— Juist, mevrouw Renner, en hiermee in verband mogen wij u wellicht de vraag stellen, wat dan eigenlijk de z.g. „Mütterheime" zijn.

— Inderdaad de „Mütterheime" staan hiermee in verband in zoo ver deze er toe dienen, om moeders, die rust en ontspanning behoeven, naar buiten te kunnen zenden; inmiddels houdt dan de Frauenschaft toezicht op de kinderen en verzorgt ze.

— Nu een heel andere vraag: bemoeit de Frauenschaft zich ook met sociale maatregelen ten behoeve van de zelfstandige, arbeidende vrouw?

— Zeer zeker; de Frauenschaft heeft een afdeeling in het Duitsche Arbeidsfront, dat er dan voor zorgt, dat vrouwen, die om de een of ander reden rust of verlof noodig hebben, daarin gesteund worden, eensdeels doordat de Frauenschaft de zorg voor de familie op zich neemt en andersdeels doordat op de plaats van degeen, die rust of verlof noodig heeft, een „invaller" komt; dikwijls zal dat een studente of een meisje uit den arbeidsdienst zijn. En het is merkwaardig te zien hoe bij de jeugd het gevoel van socialistische kameraadschap reeds zoo sterk is, dat de intellectueele meisjes, die vroeger er niet over denken zouden eenigen anderen arbeid te verrich-

(Foto-archief H.N.D.)

Sport is een der belangrijkste punten van het program der Frauenschaft. De Duitsche vrouw is er zich van bewust, dat naast ontwikkeling van den geest, ontwikkeling van het lichaam onontbeerlijk is.

ten dan die op hun eigen terrein, ja, die vroeger minachting hadden voor niet-intellectueel werk, nu met vreugde dezen dienst aan haar behoeftige volksgenoote bewijzen en graag zelfs een tijd van haar vacantie of zelfs haar heele verlof er aan opofferen om hier de helpende hand te bieden.

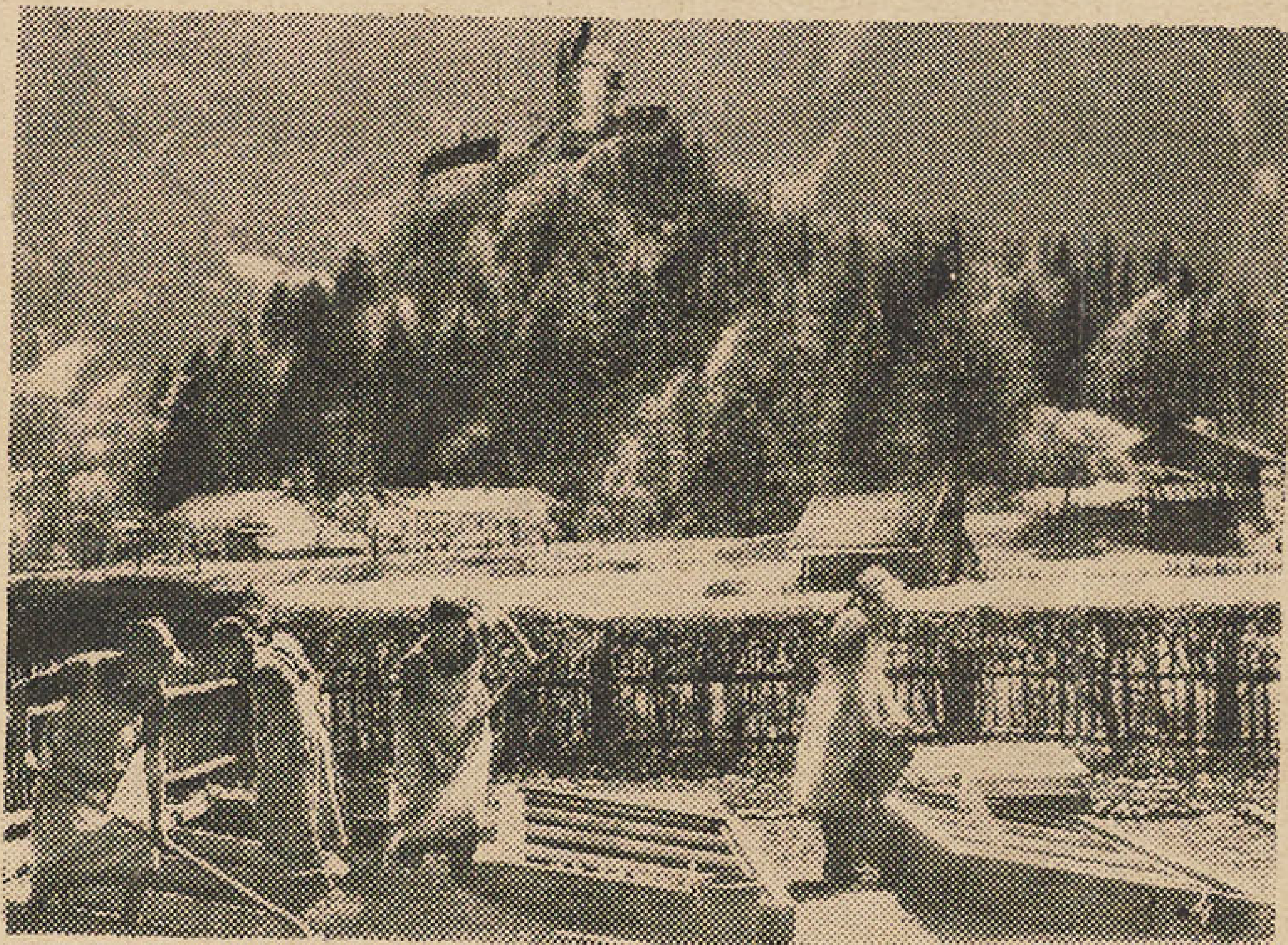
— Mevrouw, men heeft hier zoo dikwijls het praatje verteld, dat de partij eigenlijk het intieme familieleven heeft stuk gemaakt, omdat men steeds op iedereen en ten allen tijde beslag legt voor den dienst in de een of andere partij-organisatie. Hoe is het daarmede gesteld? Bevordert de Frauenschaft het familieleven?

— Op zichzelf is het waar, dat van iederen Duitschen man en van iedere vrouw veel meer dienst aan de volksgemeenschap wordt gevraagd, dan vroeger en daardoor komt het wel voor, dat men minder dan vroeger thuis zit en elkaar iets minder ziet dan anders. Maar u moet dat niet verkeerd begrijpen. Tenslotte heeft het alleen maar thuis hokken en elkaar zitten aankijken niets met een werkelijk gezond familie-leven te maken. En juist doordat men meer dan vroeger in dienst staat van de volksgemeenschap, worden de oogenblikken, dat men werkelijk tezamen in den familie-kring is, des te meer gewaardeerd. En of nu de Frauenschaft iets doet om dit familieleven te bevorderen? Zonder twijfel! Immers, op de z.g. „Bräuteschule" leeren de jonge bruidjes niet alleen hoe zij op de meest economische manier moeten huishouden; neen, zij leeren bijv. ook hoe de familie-feesten zinvol en rijk van inhoud te maken. Daartoe wordt haar de beteekenis weer geleerd van deze feesten en zij worden onderricht in de wijze waarop onze voorouders deze feesten zinvol in symbolen wisten neer te leggen. Daardoor krijgen de familiefeesten weer een inhoudrijke beteekenis en zijn zoodoende van groote waarde voor het versterken van het familieleven.

En mevrouw Renner liet ons artikelen zien met foto's en teekeningen in het Duitsche vrouwenblad „Die N.S. Frauenwarte". Prachtige beschrijvingen van zin en beteekenis van het in Duitschland zoo geliefde „Weihnachten" en alles wat daaraan vast zit. Men moet zich een oogenblik verdiepen in de beteekenis van het feest der zonnewende, het midwinterfeest, om te zien hoe schoon de oud-Germaansche opvatting van deze feesten was. Zeker niet minder schoon, dan de Christelijke opvatting en zeker ook niet minder religieus, al was deze religie dan niet gekerstend.

En nadat wij alles hebben gezien — het is een onuitputtelijke voorraad van waarlijk zeer schoone gedachten en symbolen, die het vrouwenblad zijn lezeressen biedt — komen wij dan tot onze laatste vraag:

— Wat heeft de Auslandsgruppe Holland voor taak? Daarop antwoordt mevrouw Renner ons met een woord van de Rijksvrouwenleidster Frau Scholz—Klink die heeft gezegd: „Wij, vrouwen moeten overal zijn waar onze volksgenooten ons noodig hebben." En zoo zijn wij dan begonnen met hier eerst alle vrouwen te verzamelen en toen hebben wij langzamerhand onzen arbeid uitgebouwd; kinderen en vrouwen, die het noodig hadden, werden naar Duitschland gestuurd om tot rust te komen of te genezen: kerstpakketten werden gemaakt en rondgebracht. En nu, na den oorlog, kunnen wij ons werk voor de Duitsche vrouwen hier gaan uitbreiden en daaraan wordt hier hard gewerkt.

(Foto-archief H.N.D.)

Niet alleen met de huishouding worden de meisjes in den arbeidsdienst vertrouwd gemaakt, ook hun eigen tuin moeten zij later kunnen onderhouden.

Dan staan wij op; wij hebben ruim anderhalf uur met mevrouw Renner en mevrouw Pick zitten praten, maar het is ons, alsof wij er veel langer hebben gezeten, zóóveel hebben wij in die anderhalf uur van onze vriendelijke gastvrouw gehoord en zóó boeiend en interessant heeft zij over haar werk zitten vertellen. En zij verzekert ons, dat er nog veel meer te vertellen zou zijn en noodigt ons vriendelijk uit nog eens te komen om dan tevens eens wat te kunnen vertellen van het werk, dat de Nederlandsche nationaal-socialistische vrouw in de N.S.V.O. doet.

Wij willen al weggaan, maar op het laatst stopt mevrouw Renner ons nog twee boekjes in de hand: — U vroeg of er ook lectuur was over ons werk in de N.S.F. Dit zijn de jaarboekjes die elk jaar over ons werk verschijnen: „Deutsches Frauenschaffen". Daarin kunt u alles vinden wat u nog verder interesseert.

Dan nemen wij tenslotte hartelijk afscheid van mevrouw Renner en mevrouw Pick en verzekeren, dat wij al ons best zullen doen om het ongelcofelijke vele interessante, dat zij ons hebben verteld, goed in ons verslag te laten uitkomen. En wij hopen, dat zij, wanneer zij ons werk onder de oogen krijgen, niet ontevreden zullen zijn. Maar vooral hopen wij ook, dat onze kameraadskes in de N.S.V.O. en ook de vrouwen daarbuiten, die eens wat meer van het nationaal-socialisme willen weten, dan alleen maar de onbenullige lasterpraatjes van onze tegenstanders, veel zullen hebben aan alles wat deze beide vrouwen ons zoo vriendelijk vertelden.

Want dàt is tenslotte toch voor ons de hoofdzaak.